

**Wytyczne do zadania problemowego na egzamin dla osób ubiegających się o licencję
doradcy restrukturyzacyjnego wyznaczony na dzień 23 września 2024 r.**

Ad 1. Podstawa prawna dokonania obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego wskazana jest w art. 226a prawa restrukturyzacyjnego.

Dokonanie obwieszczenia jest niedopuszczalne, jeżeli w ciągu ostatnich dziesięciu lat dłużnik prowadził postępowanie o zatwierdzenie układu, w którym dokonano obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego, albo w ciągu ostatnich dziesięciu lat umorzono postępowanie restrukturyzacyjne prowadzone wobec dłużnika.

Wyjątkiem jest sytuacja, gdy umorzenie postępowania restrukturyzacyjnego nastąpiło za zgodą rady wierzycieli.

W wymienionym stanie faktycznym dokonanie obwieszczenia ustalenia dnia układowego było niedopuszczalne. Dłużnik już bowiem w 2023 r. prowadził postępowanie o zatwierdzenie układu, w którym dokonano obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego. Nadzorca powinien odmówić dokonania obwieszczenia uzasadniając, że dłużnik w 2023 r. prowadził postępowanie o zatwierdzenie układu, w którym dokonano obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego (art. 226b ust. 1 i 2 prawa restrukturyzacyjnego), co wyklucza obecnie możliwość kolejnego obwieszczenia. Odmowa dokonania obwieszczenia nadzorca układu powinna zawierać pouczenie dla dłużnika o terminie i sposobie wniesienia skargi do sądu restrukturyzacyjnego.

Znaczenie, jakie ma dla dłużnika ustalenie dnia układowego.

Na podstawie art. 226e prawa restrukturyzacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 256 i art. 312 prawa restrukturyzacyjnego, co oznacza:

- niedopuszczalność wypowiedzenia dłużnikowi umów najmu i dzierżawy lokalu oraz innych umów mających znaczenie dla prowadzenia przedsiębiorstwa dłużnika. Spis tych umów sporządza nadzorca;
- niedopuszczalność skierowania egzekucji lub wykonania zabezpieczenia lub zarządzenia zabezpieczenia po obwieszczeniu ustalenia dnia układowego;
- zawieszenie postępowań egzekucyjnych wszczętych przed dniem obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego;

- uchylenie zajęć dokonanych przed obwieszczeniem w postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym, jeżeli jest to niezbędne dla prowadzenia przedsiębiorstwa dłużnika (kompetencja sądu restrukturyzacyjnego na wniosek dłużnika lub nadzorcy układu).

Skutkiem obwieszczenia ustalenia dnia układowego jest wykonywanie przez nadzorcę układu uprawnień nadzorcy sądowego (art. 226d prawa restrukturyzacyjnego).

Dzień układowy wywołuje takie same skutki jak dzień otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego (art. 189 ust. 2 i art. 211 prawa restrukturyzacyjnego). Dzień układowy należy ustalić nie wcześniej niż 3 miesiące i nie później niż dzień przed dniem złożenia wniosku o zatwierdzenie układu (art. 211 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego).

Ad 2. Uprawnieni do głosowania byli wszyscy wierzyciele z grupy I.

Z grupy II nie był uprawniony do głosowania wierzyciel - Bank Gospodarstwa Krajowego, który posiadał wierzytelność warunkową, z tytułu udzielonej gwarancji, która jeszcze nie została wypłacona (art. 80 ust. 3 prawa restrukturyzacyjnego). Wierzytelność gwaranta umieszcza się w spisie wierzytelności, jednakże nie uprawnia ona do głosowania, jeżeli gwarant nie zaspokoił wierzyciela.

Z grupy III – wierzyciele, którzy posiadają zabezpieczenia rzeczowe, a ich wierzytelności w całości znajdują pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia, są uprawnieni do głosowania, złożyli bowiem bezwarunkową i nieodwołalną pisemną zgodę na objęcie ich wierzytelności układem (art. 151 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego). Zgoda tych wierzycieli na objęcie ich wierzytelności układem była niezbędna, gdyż ich wierzytelności znajdują pełne pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia (art. 151 ust. 2a prawa restrukturyzacyjnego). Układ nie przewiduje ich pełnego zaspokojenia, a redukcję ich wierzytelności głównej o 30 % oraz umorzenie kosztów i odsetek.

Ad 3. Uprawnionych do głosowania nad układem na podstawie art. 113 ust. 2 w zw. z art. 107 ust. 1 prawa restrukturyzacyjnego było 9 wierzycieli (do głosowania nie był uprawniony wierzyciel Bank Gospodarstwa Krajowego).

W głosowaniu wzięło udział 100 % uprawnionych wierzycieli, suma wierzytelności uprawniająca do głosowania nad układem to 430 000 zł (ogólna suma wierzytelności w spisie wierzytelności po odjęciu wierzytelności warunkowej Banku Gospodarstwa Krajowego).

Zgodnie z treścią art. 119 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego - układ jest przyjęty, jeżeli w każdej grupie wypowie się za nim większość głosujących wierzycieli z tej grupy, mających łącznie $\frac{2}{3}$ sumy wierzytelności przysługujących wierzycielom tej grupy.

W grupie I za układem zagłosowało 2 wierzycieli z łączną kwotą 50 000 zł i jeden wierzyciel przeciwko układowi posiadający wierzytelność w wysokości 30 000 zł. Za układem głosowało 62,50 % sumy wierzytelności. Łączna suma wierzytelności w grupie I to 80 000 zł, wymagane $\frac{2}{3}$ to kwota 53 333,33 zł. Układ w tej grupie nie został przyjęty.

W grupie II uprawnionych do głosowania było trzech wierzycieli, za układem głosowało dwóch wierzycieli z łączną kwotą 40 000 zł (44,44 % sumy wierzytelności głosowało za układem). Przeciwko układowi głosował jeden wierzyciel z łączną kwotą wierzytelności 50 000 zł. Wymagane $\frac{2}{3}$ to kwota 60 000 zł. Układ w grupie II nie został przyjęty.

W grupie III wszyscy trzej wierzyciele z łączną sumą wierzytelności 260 000 zł głosowali za układem. Układ w tej grupie został przyjęty.

Układ został przyjęty mimo, że nie uzyskał wymaganej większości w niektórych grupach wierzycieli. Na podstawie art. 119 ust. 3 prawa restrukturyzacyjnego układ zostaje przyjęty, chociażby nie uzyskał wymaganej większości w niektórych z grup wierzycieli, jeżeli wierzyciele mający łącznie dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom głosowali za przyjęciem układu, a wierzyciele z grupy lub grup, które wypowiedziały się przeciw przyjęciu układu, zostaną zaspokojeni na podstawie układu w stopniu nie mniej korzystnym niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego.

Wierzyciele mający łącznie $\frac{2}{3}$ sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom głosowali za przyjęciem układu, a wierzyciele z grupy lub grup, które wypowiedziały się przeciw układowi (tj. z grupy I i II), zostaną zaspokojeni na podstawie układu w stopniu nie mniej korzystnym niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego.

Z podanego stanu faktycznego wynika, że przeprowadzenie postępowania upadłościowego będzie mniej korzystne dla wierzycieli, gdyż ich zaspokojenie będzie niższe. Ze sprzedaży nieruchomości oszacowanej na kwotę 550 000 zł. pokryte zastałyby koszty postępowania upadłościowego w wysokości 300 000 zł. Następnie zaspokojeni zostaliby wierzyciele posiadający zabezpieczenia rzeczowe na nieruchomości z łączną sumą wierzytelności 260 000 zł, a fundusze masy upadłości, po odliczeniu kosztów będą wynosić

250 000 zł, co oznacza, że na zaspokojenie wierzycieli pozostałaby kwota mniejsza, niż ustalona w układzie.

Należy zatem stwierdzić, że układ został przyjęty, gdyż osiągnął on wymaganą większość liczbową (77,77 %) i kapitałową (81,40 %), a wierzyciele z grup, które wypowiedziały się przeciwko przyjęciu układu zostaną zaspokojeni w stopniu korzystniejszym, niż w wyniku przeprowadzenia postępowania upadłościowego.

We wniosku o zatwierdzenie układu należy wskazać, że liczba wierzycieli, którzy oddali głos za układem i byli uprawnieni do głosowania to 7 wierzycieli.

Suma wierzytelności przysługujących wierzycielom, którzy oddali głos za układem i byli uprawnieni do głosowania wynosiła 350 000 zł.

Liczba wierzycieli uprawnionych do głosowania wynosiła 9 wierzycieli.

Suma wierzytelności wierzycieli, którzy oddali ważny głos i byli uprawnieni do głosowania wynosiła 430 000 zł.

Powyższe okoliczności nadzorca powinien odnieść do możliwości wykonania przez dłużnika układu, oceniając, czy układ doprowadzi do zaspokojenia wierzycieli w stopniu wyższym niż przeprowadzenie postępowania upadłościowego.